

Arrest

nr. 68 047 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Op 29 maart 2008 heeft u samen met uw man en kind uw land van herkomst verlaten en trokken jullie naar Moskou. Uw schoonouders kwamen op 25 september 2009 naar Moskou. Op 14 november 2009 kwam u samen met uw man H. K. {...} (O.V. xxxxxxxx) en uw schoonouders K. K. {...} en L. M. {...} (O.V. xxxxxxxx) naar België waar jullie op 20 november 2009 een asielaanvraag indienden. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald. U bent in het bezit van de volgende documenten: geboorteaktes en sociale kaart.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man H. K. (O.V. xxxxxxxx). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot deze conclusie hebben geleid worden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw man. De door jullie aangebrachte documenten werden er ook besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van het middel houdt verzoekster een theoretisch betoog over de inhoud van de term 'vluchteling' en bekritiseert de bestreden beslissing omdat deze enkel gebaseerd is op de overweging dat haar asielverzoek gesteund is op dezelfde feiten als aangehaald in het asielverzoek van haar echtgenoot en dat dit asielverzoek bedrieglijk zou zijn. Verzoekster wijst erop dat er gesteld wordt dat zij van haar echtgenoot de motieven van afwijzing van haar asielverzoek en verzoek om subsidiaire bescherming dient te bekomen waar het nochtans de plicht is van het Commissariaat-generaal om de motieven van zijn beslissingen kenbaar te maken aan de rechtsonderhorige zelf. Verzoekster betoogt dat zij zelf geen kennis heeft gekregen van de motieven van weigering zodat zij zich niet verder hierop kan verdedigen en men dient te besluiten tot de niet-motivatie van de te hare aanzien genomen weigeringsbeslissing zowel inzake het asielverzoek als het verzoek om subsidiaire bescherming.

2.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). Nu verzoeksters betoog erop neerkomt dat er geen motieven van weigering in de bestreden beslissing zijn opgenomen, voert zij in wezen de schending aan van de formele motiveringsplicht. Immers betreft de formele motiveringsplicht een eis van externe legaliteit waarbij het gaat om het naar eis van recht vermeld zijn van de motieven in de beslissing dat zij moeten dragen (cfr. RvS 28 augustus 2001, nr. 98.555). Het middel zal dan ook vanuit dat oogpunt besproken worden.

De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeksters asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven die de echtgenoot van verzoekster heeft aangehaald in zijn asielaanvraag. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift nergens betwist dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot zijn aangehaald. Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 oktober 2010 een negatieve beslissing genomen, omwille van de ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas. De Raad heeft bij arrest nr. 68 045 van 6 oktober 2011 de weigeringsbeslissing bevestigd waar de verwerende partij het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas in hoofde van verzoeksters echtgenoot steunt op de vaststellingen dat hij en zijn echtgenote incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande hun vlucht uit Armenië en het contact dat zij al dan niet zouden gehad hebben met familie en vrienden in Armenië, dat noch verzoeksters echtgenoot, noch zijn vader een begin van bewijs hebben aangebracht omtrent hun politiek engagement en de problemen die zij tengevolge hiervan zouden gekend hebben, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters echtgenoot zijn verklaringen inzake zijn vluchtroute van Rusland naar België. Bijgevolg worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster. De verwerende partij kon dan ook ten aanzien van verzoekster betreffende de geloofwaardigheid van de aangebrachte asielmotieven op goede gronden besluiten tot de verwijzing naar de in hoofde van haar echtgenoot genomen negatieve beslissing (vgl. RvS 2 mei 2005, nr. 144.038; RvS 3 november 2005, nr. 150.930).

Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

“2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. Blijkens de bestreden beslissing werd verzoekers asielaanvraag verworpen omdat verzoeker en zijn echtgenote incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande hun vlucht uit Armenië en het contact dat zij al dan niet zouden gehad hebben met familie en vrienden in Armenië. De commissaris-generaal merkt voorts op dat noch verzoeker, noch zijn vader een begin van bewijs hebben aangebracht omtrent hun politiek engagement en de problemen die zij tengevolge hiervan zouden gekend hebben. Uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt overigens dat alle vertrouwenspersonen verplicht moeten worden geaccrediteerd door de Central Election Commission (CEC). Daarom moest het stafpersoneel van de kandidaten voor de presidentsverkiezingen aan de CEC lijsten bezorgen van al wie als vertrouwenspersoon was gekozen. Bij nazicht van de lijst van vertrouwenspersonen van Levon Ter-Petrosian blijkt dat de naam van verzoekers vader er niet is in opgenomen waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij toen optrad als vertrouwenspersoon van Ter-Petrosian. Ten slotte wordt opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtroute van Rusland naar België. In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat verzoekers relaas geloofwaardig is, quod non, te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat voor personen met verzoekers profiel blijkt dat zij wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.1.4. Aangaande de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het al dan niet hebben van een paspoort van hun dochter op het moment dat zij naar Moskou reisden en dat uit de geboorteakte van verzoekers dochter blijkt dat er op 15 oktober 2009 een Armeens paspoort werd uitgereikt terwijl verzoeker volhoudt Armenië te hebben verlaten op 29 maart 2008, betoogt verzoeker dat bij het vluchten uit Armenië naar Moskou "alles geregeld was" door zijn vader. Verzoeker stelt dat niemand uitsluitel kan geven over wat een derde persoon al dan niet heeft gedaan. Het is zeer normaal dat als een vader tegen zijn zoon zegt dat alles geregeld is, dat deze zoon geen onderzoek zal voeren of zijn vader wel de waarheid spreekt, zeker niet in de omstandigheden waarin deze familie zich bevond. Verzoeker verwijt de verwerende partij door vragen te stellen over acties die niet door een asielzoeker zelf verricht werden, contradicties uit te lokken. Verzoeker betoogt dat het voor hem onmogelijk is verklaringen te geven over meldingen op documenten waarmee hij zich zelf niet inliet en stelt dat het eveneens ongepast is daarover vragen te stellen gezien het onderzoeksorgaan objectief dient te onderzoeken zowel in het voordeel als nadeel van de asielzoeker en derhalve geen enkele actie of vraag mag stellen met het bewuste doel tegenstrijdigheden uit te lokken.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het feit of hun dochter al dan niet reisde met een paspoort vanuit Moskou ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en de Raad deze motivering overneemt als de zijne.

Verder oordeelt de Raad dat verzoekers verklaring voor de vaststelling dat uit de geboorteakte van zijn dochter blijkt dat op 15 oktober 2009 een Armeens paspoort werd uitgereikt terwijl hij verklaarde reeds op 29 maart 2008 Armenië te hebben verlaten, niet ernstig is. De Raad oordeelt dat voor zover verzoeker documenten voorlegt aan de asielinstanties, het redelijk is te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten. Verzoekers argument dat alles geregeld was door zijn vader, dat hij zich hierbij geen vragen stelde en dat hij onmogelijk verklaringen kan geven over meldingen op documenten waarmee hij zich niet zelf inliet kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de geboorteakte van verzoekers dochter blijkt dat op 15 oktober 2009 een Armeens paspoort werd uitgereikt terwijl verzoeker zelf verklaarde reeds op 29 maart 2008 Armenië te hebben verlaten. Bovendien blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vader alles had geregeld voor hun vertrek in maart 2008 zodat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert: "Geconfronteerd met de geboorteakte van jullie dochter waaruit blijkt dat er haar op 15 oktober 2009 een paspoort werd uitgereikt, kon uw vrouw hiervoor geen verklaring geven. Zij kon enkel bevestigen dat jullie toen blijkbaar contact hadden met de Armeense autoriteiten. U stelt echter dat éénmaal jullie in maart 2008 Armenië hadden verlaten jullie niks hebben ondernomen om nog enig Armeens document te verkrijgen en dat jullie reeds bij vertrek alle documenten in bezit hadden. Hierop werd u geconfronteerd met de geboorteakte van uw dochter waaruit blijkt dat er op 15 oktober 2009 een Armeens paspoort aan haar werd uitgereikt. U kon hiervoor aanvankelijk geen verklaring bieden waarna u zei dat uw vader alles had geregeld. U werd erop gewezen dat u voordien had gesteld dat uw vader alles had geregeld voor jullie vertrek in maart 2008 en aldus geen verklaring biedt voor deze stempel anno 15 oktober 2009. Wederom hiermee geconfronteerd stelt u dat toen uw vader de nodige documenten regelde er misschien een latere datum van uitreiking op de geboorteakte van uw dochter werd geplaatst, maar u kon geen uitleg geven waarom men dit zou gedaan hebben. Gelet op het feit dat u de geboorteakte voorlegt van uw dochter waaruit blijkt dat zij op 15 oktober 2009 een Armeens paspoort verkreeg mag er logischerwijze vanuit gegaan worden dat dit paspoort van uw dochter dezelfde datum van uitreiking, namelijk 15 oktober 2009, vermeldt. Gelet op het feit dat u verklaart dat uw dochter samen met jullie per vliegtuig vanuit Erevan naar Moskou reisde en hiervoor haar paspoort gebruikte, kan er aldus geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat jullie reeds in maart 2008 Armenië hadden verlaten. Jullie incoherente en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot jullie vlucht uit Armenië tonen aldus aan dat jullie de ware toedracht over jullie recent verblijf en over jullie documenten verbergt voor de Belgische autoriteiten. Hierdoor wordt niet enkel jullie algehele oprechtheid ondermijnd maar ook reeds de geloofwaardigheid van de problemen die jullie in Armenië zouden gekend hebben." De Raad is derhalve van oordeel dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnen. De Raad merkt voorts op dat verzoekers betoog dat de verwerende partij bewust beoogde tegenstrijdigheden uit te lokken, niet ernstig is. Immers voert de commissaris-generaal bij de beoordeling van een asielaanvraag een grondig onderzoek naar de elementen die door de asielzoeker worden aangereikt. In casu heeft verzoeker een geboorteakte van zijn dochter neergelegd waaruit blijkt dat een Armeens paspoort werd afgeleverd op een tijdstip dat zich situeert na de beweerde vlucht van

verzoeker uit Armenië. Nu de commissaris-generaal - terecht - deze tegenstrijdigheid vaststelt tussen enerzijds het door verzoeker aangeleverde document waarvoor – zoals reeds gesteld – verzoeker zelf verantwoordelijk is en anderzijds de verklaringen van verzoeker, kadert de confrontatie van verzoeker door het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid in het grondig onderzoek van de commissaris-generaal en betreft dit geenszins een uitlokking van tegenstrijdigheden. Bovendien dient opgemerkt dat de confrontatie op zich hoegenaamd niet tot doel de uitlokking van tegenstrijdigheden kan hebben, nu op het moment van de confrontatie reeds een tegenstrijdigheid is vastgesteld en de confrontatie eerder beoogd een verklaring te krijgen van de asielzoeker voor deze tegenstrijdigheid.

2.1.5. Blijkens de bestreden beslissing leggen noch verzoeker, noch zijn vader een begin van bewijs voor omtrent hun politiek engagement en de problemen die zij tengevolge hiervan zouden hebben gekend. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas bijkomend aan.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker in een tweede onderdeel van zijn motivering, dat voortbouwt op het eerste onderdeel, dat “Vermits is aangetoond dat de verklaringen van de verzoeker allerm minst het volledig asielrelaas in het gedrang brengen gezien deze verklaringen werden bekomen nadat vragen werden gesteld omtrent gebeurtenissen of daden waarvan de verzoeker niet persoonlijk getuige was en dus ook geen details van kende wat zéér gemakkelijk aanleiding geeft tot contradicties en waarbij het Commissariaat-generaal tekort schiet in zijn verplichtingen om zowel de elementen in het voordeel van de erkenning als in het nadeel uit te spitten, dienen de verklaringen wel degelijk als coherent en consistent te worden aanzien en derhalve als een bewijsmiddel om de asielstatus te bekomen”. Verzoeker zet een theoretisch betoog uiteen aangaande de gegronde vrees en de bewijslast en verwijst naar de website van het VMC waaruit blijkt dat alle mogelijke bewijzen dienen te worden aangebracht, doch dat het aanbrengen van materiële bewijzen echter niet noodzakelijk is. De asielzoeker die geen bewijsstukken heeft en daarvoor een plausibele uitleg kan geven, kan evengoed het bewijs leveren dat hij vluchteling is of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker betoogt dat hij al wat mogelijk was heeft gedaan om bewijzen te bekomen maar waar alles draait rond de acties van zijn vader is het allerm minst vanzelfsprekend om materieel bewijs aan te brengen. Volgens verzoeker volstaat het voor het Commissariaat-generaal niet gewoonweg vast te stellen dat er geen enkel document wordt voorgelegd om zijn geloofwaardigheid te herstellen of dat hij geen handelingen stelt daartoe, nu deze geloofwaardigheid gelet op het vorenstaande niet ernstig betwist kan worden.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf die een poging moet ondernemen om zijn asielrelaas te staven. Nu het kernelement van verzoekers asielrelaas erin bestaat dat hij omwille van zijn politiek engagement en dat van zijn vader geïmagineerd werd, mag van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij enig bewijs bijbrengt van dit politiek engagement of de gebeurtenissen die verzoeker heeft meegemaakt en die daarmee verband houden, alwaar verzoeker evenwel in gebreke blijft. Dit klemmt des te meer nu verzoeker verklaarde dat hij voor verzorging naar het ziekenhuis was overgebracht, dat er klacht werd ingediend en dat hij officieel in beschuldiging werd gesteld, allemaal feiten waarvan kan aangenomen worden dat verzoeker hiervan enig materieel bewijs zou moeten kunnen voorleggen, of toch minstens een plausibele verklaring kan geven waarom hij deze stukken niet voorlegt. Waar verzoeker poneert dat hij heeft gedaan wat mogelijk was om bewijzen te bekomen maar dat het allerm minst vanzelfsprekend is om bewijsmateriaal te bekomen omtrent de acties van zijn vader, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker met dit blote betoog niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk pogingen ondernomen heeft om overtuigingsstukken te bekomen. Bovendien dient opgemerkt dat dit betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker ook geen documenten bijbrengt over zijn eigen politiek engagement, terwijl gelet op voorgaande bespreking, verzoeker onder andere officieel in beschuldiging is gesteld en derhalve kan verwacht worden dat hij hiervan een materieel bewijs aanlevert. Dergelijke handelwijze getuigt van een gebrek aan medewerking aan zijn asielprocedure en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze ernstige pogingen onderneemt teneinde zijn relaas te staven en dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Waar verzoeker betoogt dat hij “al gedaan wat mogelijk was”, merkt de Raad op dat verzoeker met dit blote betoog nalaat uiteen te zetten welke concrete stappen hij heeft ondernomen teneinde zijn asielrelaas te staven met een begin van bewijs.

2.1.6. Blijkens de bestreden beslissing legden verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af aangaande het al dan niet contact hebben met ouders en vrienden in Armenië.

Verzoeker betoogt dat het opmerkelijk is hoe blind het onderzoeksorgaan blijkt te ijveren om elementen in het nadeel van de erkenning te vinden soms zelfs, zoals in casu, tegen elke logica in. De Raad merkt op dat verzoekers betoog niet ernstig is. Van twee echtgenoten, die hun land van herkomst ontvluchten, mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij gelijklopende verklaringen afleggen aangaande het al dan niet contact hebben met familie, vrienden en kennissen in Armenië. Tegenstrijdige verklaringen op dit punt ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker betoogt voorts dat hij geen contact kan hebben met zijn ouders in Armenië aangezien deze zich in België bevinden en dat zijn vrienden en kennissen zich eveneens in België bevinden. Hij stelt voorts dat zijn echtgenote nadien verklaarde dat hij misschien geen contact had met mensen in Armenië. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in casu beperkt tot een herhaling van zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, waarbij de Raad erop wijst dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.1.7. Uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan verzoekers administratief dossier werd gevoegd blijkt dat "alle vertrouwenspersonen verplicht moesten worden geaccrediteerd door de Central Election Commission (CEC). Daarom moest het stafpersoneel van de kandidaten voor de presidentsverkiezingen aan de CEC lijsten bezorgen van al wie als vertrouwenspersoon was gekozen. Enkel op basis van die lijsten reikte de CEC aan alle vertrouwenspersonen accreditatieattesten uit. Bijgevolg kreeg iemand die niet op die lijsten voorkwam, van de CEC geen accreditatie als vertrouwenspersoon. De CEC beschikt over lijsten die op exhaustieve wijze de vertrouwenspersonen van de kandidaten voor de presidentsverkiezingen, met hun naam, voornaam, geboortedatum, paspoortnummer en beroepssituatie opsommen". De commissaris-generaal vervolgt dat bij nazicht van de lijst van vertrouwenspersonen van Levon Ter-Petrosian blijkt dat de naam van verzoekers vader er niet in is opgenomen waardoor er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij toen optrad als vertrouwenspersoon voor Ter-Petrosian. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn vader ten gevolge hiervan zouden ondervonden hebben.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij steeds gesteld heeft niet echt politiek actief te zijn geweest. Onder "echt" dient verstaan te worden dat men omwille van een programma, overtuiging enzovoort zich engageert binnen een bepaalde politieke stroming. Onder "niet echt" dient volgens verzoeker te worden verstaan de situaties welke evenzeer frequent voorkomen waar omwille van een gerespecteerde vriend/familielid men medewerking gaat verlenen aan een bepaalde politieke stroming of zelfs uit protest als men zich slachtoffer acht van de tegenovergesteld politieke stromingen zoals bijvoorbeeld als men messteken toegediend krijgt door personen van deze tegenovergestelde stromingen. Verzoeker betoogt dat "vertrouwenspersoon" door het Commissariaat-generaal gezien wordt in de politieke betekenis in het kader van verkiezingen daar waar voor hem "vertrouwenspersoon" niet meer of minder betekent als iemand die een bepaald politiek kandidaat steunt en bereid is tijd te offeren om in de kiesbureaus aandachtig te observeren of er niets onregelmatigs te zien is. Indien de informatie van het Commissariaat-generaal correct blijkt te zijn dan kan verzoeker niet anders dan besluiten dat zowel zijn vader als hijzelf de technische betekenis van "vertrouwenspersoon" in het kader van presidentsverkiezingen niet kent. Verzoeker wenst te laten gelden dat ook een vermeend politiek engagement aanleiding kan geven tot vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker betoogt dat niet alleen accreditatiebrieven als vertrouwenspersoon en opname op een lijst van het C.E.C. een rechtssubject tot vluchteling kan maken maar evenzeer het louter stellen van dezelfde handelingen die normaal verwacht worden van een vertrouwenspersoon. Het is derhalve manifest onjuist de afwijzende beslissing te motiveren op een beweerde vaststelling dat een persoon niet officieel als "vertrouwenspersoon" fungeerde waar de vader van verzoeker in elk geval de typische handelingen stelde die behoren tot de taken van een vertrouwenspersoon.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker de informatie waarnaar het Commissariaat-generaal verwijst aangaande de accreditatie van vertrouwenspersonen en de vaststelling in de bestreden beslissing dat de naam van verzoekers vader niet voorkomt in de lijst van vertrouwenspersonen van L. T.-P. {..}, niet betwist. Verzoekers betoog dat als de informatie van verwerende partij betreffende de verplichte opname van vertrouwenspersonen op lijsten waar is dat zowel zijn vader als hij de technische betekenis van het begrip "vertrouwenspersoon" niet kent, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden

beslissing en kan geenszins als verklaring dienen voor de afwezigheid van de naam van verzoekers vader op de lijst van vertrouwenspersonen van L. T.-P. {...}. Alleszins toont verzoeker niet met concrete andersluidende informatie aan dat er naast de officiële vertrouwenspersonen er ook vrijwilligers zijn die “de typische handelingen stelden die horen tot de taken van een vertrouwenspersoon” en waarvan de namen niet op de lijst diende voor te komen.

2.1.8. De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek op de onaannemelijkheid van zijn verklaringen inzake zijn vluchtroute van Rusland naar België niet ernstig is. Verzoeker laat na de informatie van de Commissaris-generaal met andersluidende informatie te betwisten en suggereert een omkering van de bewijslast door te stellen dat het een mathematische realiteit is dat er nog steeds “succesvolle mensensmokkelaars bestaan. Met zijn bloot betoog dat deze mathematische realiteit in contradictie is met de opmerking van het Commissariaat-generaal als zou Europa daadwerkelijk gesloten zijn, weerlegt verzoeker geenszins de vaststelling – die gesteund is op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier – dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd en het dus onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen idee heeft over de inhoud van de documenten waarmee hij het grondgebied van de Europese Unie heeft betreden - zodat verzoeker niet aannemelijk maakt de Europese Unie illegaal te zijn binnengereisd, waardoor kan worden aangenomen dat hij ondanks de medewerkingsplicht die op hem rust zijn reisdocumenten voor de asielinstanties achterhoudt. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling nochtans correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4 lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

2.1.9. Waar verzoeker kritiek uit op de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in de bestreden beslissing steunt om te besluiten dat verzoeker geen actuele vrees aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig wordt bevonden, zoals blijkt uit de bespreking hierboven, en verzoekers kritiek aldus gericht is op een overtollig motief hetwelk niet kan leiden tot het gegrond bevinden van het beroep.

Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.3. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief - die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.”

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringswet van 29 juli 1991, dient benadrukt dat de verplichting tot formele motivering van administratieve rechtshandelingen niet inhoudt dat ook het waarom van de uitgedrukte motieven moet worden uiteengezet. In casu – zoals hoger reeds besproken – volstaat de vaststelling dat verzoekster haar asielmotieven integraal verbonden heeft aan deze van haar echtgenoot en dat, aangezien het asielrelaas van haar echtgenoot ongeloofwaardig werd bevonden, ook het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig wordt bevonden zodat zij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend noch dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij machte was de motieven van de weigeringsbeslissing in hoofde van haar echtgenoot te achterhalen. Immers verblijft verzoekster op hetzelfde adres als haar echtgenoot en kon zij derhalve kennis nemen van de inhoud van de in zijnen

hoofde genomen weigeringsbeslissing (*cfr.* RvS 12 maart 2001, nr. 93.854; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.426).

Het middel kan niet aangenomen worden.

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER